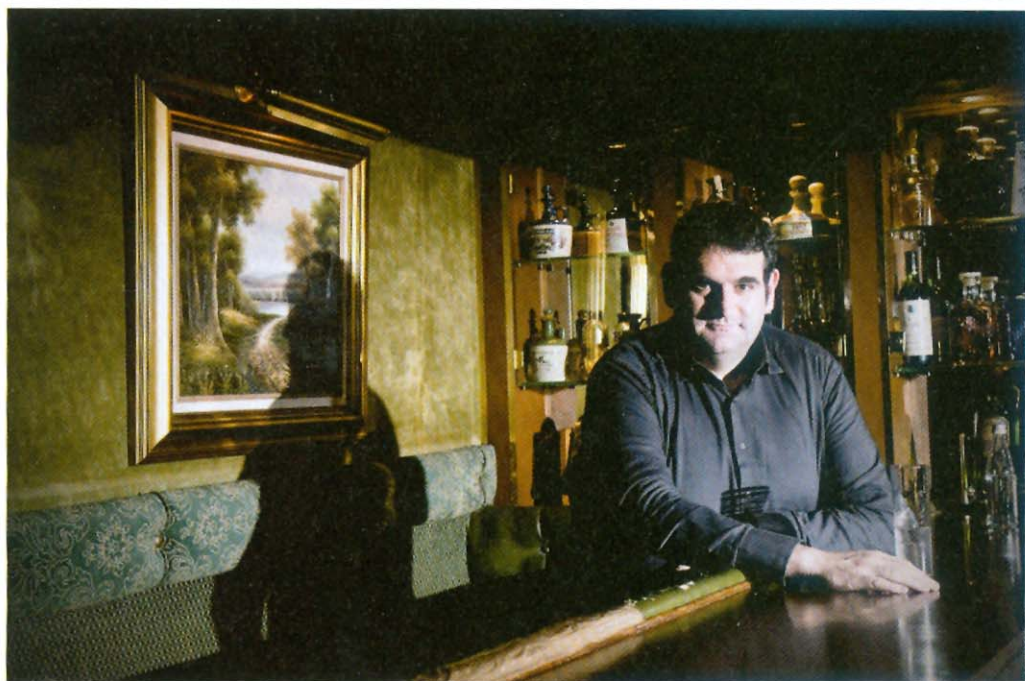

Llibres

El San Troç és un bar que sembla sortit d'una ficció dels anys 70, la mateixa dècada en què Jordi Puntí va créixer.

Som i llegim

Un 'best-seller' per a homes

* A Planeta s'han gastat els calerons amb *Juliet*, d'Anne Fortier, que s'anuncia com "la immortal història de Romeu i Julieta transformada en una trepidant aventura del segle XXI". Ai, pobre Shakespeare, si aixequés el cap i veies què han fet amb els seus dos enamorats! Val a dir que no he llegit el llibre, però la paraula 'trepidant' sempre em posa en guàrdia. Per ús i abús s'està convertint en un antònim de bona literatura.

* A la portada de la trepidant *Juliet* se'ns adverteix que es tracta d'"El codi Da Vinci per a dones". Si ja em va avorir el destinat als homes, el de les dones no crec que millori gaire. Ara bé: el que no podia ni sospitar és que *El codi Da Vinci* no m'havia entrat ni amb fum de sabatots dins el cervell perquè era una cosa d'homes, com el futbol, les carreres de Fórmula 1 o les barbacoes. Pensava que m'havia avorrit perquè el ritme de la novel·la era soporíferament trepidant, però es veu que no, que el fet que jo tingui un doble cromosoma X em fa susceptible de llegir un *El codi Da Vinci* diferent del que fins ara coneixíem. És aquest de la Julieta supersònica.

* En aquest cas, cosa estranya, els lectors en català podem sortir més airoso de la vergonya que fa comprovar que un llibre encara es promociona en aquests termes tan tronats. Al bloc d'Elena Aranda *Sobrellibres* lleigeixo que "la frase ha esta reproduïda sense cap mena de complex a la portada (en l'edició castellana) i a la faixa promocional (en la catalana)". Com a mínim la faixaeta sempre la podem eliminar, i oblidar la iniciativa de dir-nos indirectament que el *best-seller El codi da Vinci* no era cosa de dones. Fet altament improbable, ja que llegim més que els homes, encara que, i aquí no hi ha dubte, les intrigues vaticanes ens siguin vedades per les mateixes raons que hi ha qui pot creure que *Juliet* és una novel·leta per a dones: masculisme ras i curt. -Ada Castells

Camps de batalla

Jordi Puntí publica 'Els castellans', on recorda una part de la infantesa i carrega contra els prejudicis. En **Jordi Nopca** hi parla.

A Els castellans llegim: "La infantesa és una ficció. Aquest llibre en vol ser una prova conclouent". Per què ho penses? Vivim la infantesa com una ficció perquè no tenim records, i totes les experiències són noves i tenen un component fantàstic. Quan més endavant la recordem tendim a viure-la com una pel·lícula. El llibre explora aquesta mirada de la ficció pel·lícula. Recordem el passat amb un fil narratiu que moltes vegades no tenia.

Vas publicar una primera versió dels articles a la revista L'Avenç durant el 2007. Has dedicat els últims mesos a reescriure'ls i ampliar-los.

Ho he fet amb la mateixa exigència literària que a *Maletes perdudes* i amb la voluntat que el llibre funcionés com a conjunt. Una de les coses que he tingut molt en compte

ha estat limitar les batalletes. Pertanyo a la primera generació pop: com que no hem viscut ni la Guerra Civil ni la postguerra, els nostres records estan molt fonamentats en la televisió, el cinema, els tebeos... Quan he fet servir algun referent ha estat amb la intenció que fos el sucre d'abans de la medicina.

La medicina era, en aquest cas, explicar els prejudicis cap a la immigració, que a Manlleu -com

"Recordem la infantesa com si fos una pel·lícula, amb un fil narratiu"

a tants altres llocs - era englobada amb el nom "els castellans".

Entre tots hem establert un doble llenguatge: el llenguatge públic i social -políticament correcte- i el llenguatge real, el que se sent als bars o deixa anar la gent. El que és políticament correcte m'indigna, però també el llenguatge que s'utilitza amb una voluntat

simbòlica, ideològica i col·lectiva. Això passava quan es reconeixia els immigrants com els castellans -o els xarnegos, que encara era més despectiu- amb la voluntat d'identificar-hi un tipus de gent. Les identifications col·lectives sempre amaguen la por al desconegut, la sensació d'invasor. Sóc una persona molt individualista i em molesta que s'utilitzin aquestes etiquetes. **Combines la descripció d'espais emblemàtics com la piscina municipal, els bar i l'escola de la Salle amb el conflicte amb els castellans.**

El conflicte no era greu perquè era transformat en pel·lícula. Quan tiraves la pedra pensaves en cowboys i indis, en el Barça i el Madrid: mai no t'imaginaves que podies fer mal al contrincant, obrir-li el cap o treure-li un ull. Aquest món es va acabar ràpid -per sort- quan vam entrar a l'institut. Allà ens vam barrejar nois i noies, catalans i castellans. La rivalitat de la infantesa es va acabar de cop: tots ens en volíem oblidar ràpid.

'Els castellans'
(L'Avenç). 134 pàg. 13 €